

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Truhlářství Modřice, s.r.o.**, IČO 29210780
sídlem Brněnská 404, Modřice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. 27630/20/5300-22444-702525,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 8. 2. 2019, č. j. 518961/19/3005-52522-711224, kterým byla žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

DPH“) a dle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřena daň z přidané hodnoty za období leden 2018 a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že důvodem neuznání uplatněných nároků na odpočet DPH byla v daném případě skutečnost, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona o DPH, když neprokázal, že zdanitelná plnění (nákup 10 kusů dřevěných oken, 6 kusů balkonových a vchodových dveří typu EURO 78), která měl přijmout od dodavatele FI Holding s.r.o. (dále jen „FI Holding“), byla tímto subjektem fakticky dodána tak, jak bylo deklarováno na předložených dokladech.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce předně zopakoval závěry žalovaného a uvedl, že k provedení plnění došlo, přičemž plnění provedla společnost FI Holding a jeho předmětem byla dodávka HS portálů a Eurooken a jejich montáž spolu s 2 kusy dvoukřídlých dveří. O provedení plnění se přesvědčil i správce daně prostřednictvím místního šetření v obci Březina.
5. Okna byla původně zakoupena a namontována v rodinných domcích 5a a 5b v obci Březina v roce 2016, avšak kvůli technologické závadě při výstavbě musela být demontována, odvezena do sídla společnosti FI Holding a následně v roce 2018 byla okna odkoupena a opět zabudována.
6. Předmětnou montáž potvrdili i svědci K. a M., přičemž tito se rozcházel v datu, kdy k tomu mělo dojít, zda v zimě roku 2017 nebo na jaře roku 2018. Svědek V., stavbyvedoucí, potvrdil provedení plnění a to, že montáž byla provedena opakovaně, naposledy v lednu roku 2018.
7. Žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalobce napadá zejména postup, jenž je v rozporu se zásadou proporcionality zakotvené v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a také zásadou dobré správy. Dále byla porušena zásada šetření práv nabytých v dobré víře. Dále dle žalobce správce daně postupoval v rozporu s § 5 daňového řádu a v rozporu se zákony a jinými právními předpisy.
8. Žalobce po celou dobu vystupoval v dobré víře, vycházel z uzavřených smluvních vztahů a z dokladů ve svém účetnictví. Žádnou ze svých povinností neporušil, přičemž k hrubému zásahu do práv daňového subjektu došlo ze strany správce daně.
9. Správce daně porušil objektivní přístup, když zpochybnil daňové doklady spolu s dalšími důkazy a fakty a žalobce spatřuje tento postup nezákonný a vůči žalobci za hrubě zasahující do jeho práv a oprávněných zájmů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zprvu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že by svým postupem porušil základní zásady správního řízení či ust. § 5 daňového řádu, případně jiné právní předpisy. Žalovaný si není vědom, jak porušil „objektivní přístup“ zpochybněním plnění, které mělo být přijato na základě daňového dokladu č. 2018-0001 od společnosti FI Holding, a. s., a co konkrétně myslí žalobce tímto „objektivním přístupem“.

11. Žalovaný uvedl, že správce daně postupoval v souladu se zákonem. Zahájil daňovou kontrolu a požadoval po daňovém subjektu, aby prokázal tvrzený nárok na odpočet, jelikož mu vznikly odůvodněné pochybnosti o existenci výše uvedeného zdanitelného plnění. Sdělením pochybností žalobci došlo k přenesení důkazního břemene a byl to žalobce, kdo byl povinen prokázat, že k plnění skutečně došlo a že nárok na odpočet je oprávněný. Všechny kroky správce daně a žalovaného vedly ke správnému zjištění a stanovení daně a byly provedeny v mezích, které jim jsou uloženy daňovým řádem, jejich závěry mají oporu ve spisovém materiálu a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, nelze tak přisvědčit žalobci, že se správce daně „přiklonil k hypotézám a nepodloženým tvrzením“, případně že rozhodoval na základě svévole.
12. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce v zásadě setrval na argumentaci vyjádřené v žalobě. Nad rámec uvedeného namítal, že žalovaný se zcela záměrně vyhnul argumentům žalobce a nedokázal se s nimi vypořádat, přičemž své vyjádření založil na obecných formulacích.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je, zda žalobce prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění (nákup oken a dveří) deklarovaného na daňových dokladech vystavených dodavatelem FI Holding, tudíž zda splnil podmínky pro uplatnění a přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH.
16. Předně je ještě třeba uvést, že žalobní body představují v zásadě opakování odvolací argumentace, přičemž žalobce pouze částečně reflektuje závěry přijaté žalovaným a jím provedené vypořádání odvolacích námitek. Soud předesílá, že považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za logicky vystavěné a po argumentační stránce správné.
17. Obecně lze říci, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.
18. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti

tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona o DPH, podle něhož „nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti“, a z § 73 odst. 1 věty první zákona o dani z přidané hodnoty, dle kterého „plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem“. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a že poskytnuté plnění bylo provedeno právě deklarovaným plátcem DPH.

19. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68).
20. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Pokud správce důvodnost pochyb důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či již opakovaně vzpomenutý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, v průběhu daňové kontroly předložil prvotní daňové doklady, jež zaevidoval do evidence pro daňové účely. Tímto žalobce splnil formální podmínky nároky na odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH a důkazní břemeno přešlo na správce daně. Správce daně následně ve výzvě k prokazování skutečností zaslané žalobci specifikoval své důvodné pochybnosti ohledně žalobcem předložených dokladů a tím prokázal, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Důkazní břemeno se tím přeneslo zpět na žalobce. Bylo na žalobci, aby vyvrátil pochybnosti správce daně, resp. aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Krajský soud má přitom na základě provedení dokazování stejně jako žalovaný za to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, jelikož neprokázal přijetí zdanitelného plnění (neprokázal, že fakticky přijal zdanitelné plnění od FI Holding tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech).
22. Zdejší soud považuje za nutné vyjádřit se ke koncepci žalobních námitek, neboť v žalobě je uvedeno několik obecných tvrzení, která nejsou jakkoli konkretizována, resp. provázána na souzenou věc. Řízení před krajským soudem je ovládáno dispoziční zásadou, a tak obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního

rozhodnutí. Je-li tedy žaloba zdůvodněna obecně, je tak předurčen nejenom rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud není povinen, ba ani oprávněn, domýšlet argumenty za žalobce, poněvadž takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

23. Obecnost žalobní argumentace se vztahuje k námitkám ohledně porušení zásad správního a daňového řízení, hrubému zásahu do práv žalobce a porušení objektivního přístupu žalovaného, když žalobce neuvedl, čím konkrétně měly být vyjmenované zásady porušeny, ani v čem spočívá hrubý zásah do práv žalobce či jak byl porušen objektivní přístup správce daně. Krajský soud se proto touto námitkou mohl zabývat rovněž pouze v obecné rovině, přičemž porušení žádné zásady, ovládající daňové řízení, neshledal.
24. Žalobce uvádí, že dle žalovaného nebylo prokázáno, kdy došlo k zabudování a montáži předmětných oken a dveří. Opětovné namontování předmětných oken potvrdili svědci, avšak žalovaný to nevzal v potaz s ohledem na rozpor v době opětovného namontování. Ke svědeckým výpovědím se žalovaný vyjádřil ve svém rozhodnutí, přičemž dostatečně popsal, z jakých důvodů vyhodnotil svědecké výpovědi jako nevěrohodné. Ke svědeckým výpovědím žalovaný správně odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Afs 93/2007 - 89, v němž NSS uvedl: „*Svědecká výpověď patří mezi důkazní prostředky (§ 31 odst. 4 daňového řádu) a jako důkaz ji lze použít vždy, pokud je konkrétní, věrohodná a pokud není v rozporu s ostatními zjištěními.*“ V daném případě tomu tak ovšem nebylo a svědecké výpovědi nebylo možno uznat za dostatečný důkaz, jak uvedl žalovaný, neboť se svědecké výpovědi rozcházel v době dodání nejen mezi sebou, nýbrž i s tvrzením žalobce a taktéž s fakturačními údaji na daňovém dokladu vystaveném žalobcem pro odběratele Stavím dům, a.s. K osobě pana V. soud považuje za nutné doplnit, že byl shledán rozpor v jeho svědecké výpovědi a jeho výpovědi při místním šetření dne 20. 6. 2019. Při místním šetření pan V. sdělil, že na stavbu v Březině nastoupil až v únoru 2018, neboť byl nemocen a předtím pracoval na stavbě pila Višňové. V rámci svědecké výpovědi provedené dne 27. 11. 2018 však potvrdil svoji přítomnost v době montáže (dle jeho sdělení v lednu 2018). Právě s ohledem na tyto rozpory, společně s dalšími pochybnostmi, vyjádřenými ve výzvě k prokazování skutečností, výsledku kontrolního řízení a zprávě o daňové kontrole, měl správce daně a žalovaný za to, že zdanitelná plnění se neodehrála tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Tento názor dle soudu podporuje i ta skutečnost, že žalobce žádné důkazy, kterými by prokázal svá tvrzení, nepředložil. Takovým důkazem prokazující tvrzení žalobce nemohou být svědecké výpovědi, neboť ty, jak soud uvedl, obsahují rozpory a jsou tak nevěrohodné.
25. V tomto směru lze poukázat i na závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl například v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, v němž uzavřel, že „*daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (§ 1 zákona o DPH).* (...) *Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění. Proto nemůže být jen samotné doložení po formální*

stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Stejně tak není dostatečným doložením existence zdanitelného plnění uzavřená smlouva, a to ani za předpokladu, že by o ní nebyla žádná pochybnost.“

26. Žalobce má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, přičemž postup žalovaného shledává v rozporu se zásadou proporcionality a zásadou dobré správy a žalovaný porušil zásadu šetření práv v dobré víře. Žalovaný k této námitce žalobce odkazuje na § 262 daňového řádu, dle kterého „*při správě daní se správní řád nepoužije.*“ Důvodová zpráva podrobněji uvádí, jak uvedl žalovaný, že se v daňovém řízení nepoužijí ani ustanovení týkající se základních zásad činnosti správních orgánů, tj. § 2 až § 8 správního řádu.
27. Soud k tomuto odkazuje na ustanovení § 177 odst. 1 správního řádu, dle kterého se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Soud tak nesouhlasí s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě, že se v tomto případě § 2 až § 8 správního řádu nepoužijí. K tomuto soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 31 Af 10/2015-38 ze dne 9. 3. 2017: „*daňový řád sám úpravu odpovídající zásadám obsaženým ve správním řádu neobsahuje a již jen prostým jazykovým a systematickým výkladem lze dovodit, že ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, tedy nutnost šetřit práva nabytá v dobré víře, je nutné aplikovat také v daňovém řízení.*“ Shodný názor lze nalézt také v komentářové literatuře (např. BAXA, Josef. § 262. in BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ a Karel ŠIMEK. Daňový řád. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011. 1537 s. I. díl, II. díl, přílohy. ISBN 978-80-7357-564-9., dle kterého: „*Je třeba tedy vycházet z požadavku zákonného postupu správce daně, a to zřejmě především podle výslovných ustanovení daňového řádu. Nebude-li jich, lze použít ustanovení jiných analogicky, ovšem jen pokud se tím nezhorší postavení daňového subjektu. K hledání řešení mimo daňový řád, tedy použitím správního řádu, lze dojít jednak tak, že se použije správní řád tam, kde výluka není pokryta, tedy kde základní zásady činnosti správních orgánů nemají svůj odraz mezi základními zásadami správy daní a jejich prostřednictvím v konkrétních ustanoveních. Jinou možností je použití analogie práva, jak to učinila v minulosti i soudní judikatura Nejvyššího správního soudu.*“). Rovněž lze nalézt takový právní názor (nutnost zkoumání dobré víry daňového subjektu) v judikatuře Soudního dvora EU, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, ve spojené věci C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Optigen.
28. Přestože soud nepřisvědčil tvrzení žalovaného stran nevztahujících se základních zásad správního řízení, nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný postupoval s těmito zásadami v rozporu. Žalobce nijak konkrétně nespécifikoval, v čem přesně pochybení správce daně či žalovaného spatřuje. Ze spisového materiálu je seznatelné, že správce daně i žalovaný postupovali v řízení zcela v souladu se zákonem, poněvadž vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu a po provedení žalobcem navržených důkazních prostředků dospěli v souladu se zákonem k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně uplatněného nároku na odpočet DPH ve výši 314 437 Kč tím, že neprokázal jeho faktické uskutečnění. Dle zdejšího soudu tedy správce daně a žalovaný užili pouze takových prostředků, jež nejméně zatěžovaly žalobce a které umožňovaly dosáhnout cíle správy daní a jimiž nedošlo k porušení základních zásad správního řízení dle § 2 až § 8 správního řádu, ani k porušení základních zásad správy daní, konkrétně § 5 daňového řádu, jak tvrdil

žalobce, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když vydal výzvu k prokazování skutečností, posléze zpracoval Zprávu o daňové kontrole a nakonec s ohledem na výsledky kontroly vydal dodatečný platební výměr.

29. Žalobce namítá hrubý zásah do jeho práv a porušení objektivního přístupu žalovaným, soudu není jasné, v čem předmětný zásah a porušení objektivního přístupu žalobce spatřuje, neboť toto blíže nespecifikoval. Žalobce uvedl, že postupoval v dobré víře a řádně a včas plnil své daňové povinnosti, přičemž správce daně porušil objektivní přístup, když zpochybnil doklady spolu s dalšími důkazy a fakty, přičemž se přiklonil k hypotézám a nepodloženým tvrzením.
30. Žalobce byl povinen v reakci na výzvu správce daně v daňovém řízení předložit takové důkazní prostředky, kterými by své tvrzení prokázal, případně vyvrátil pochybnosti správce daně. Pokud žalobce tvrdil, že správce daně zpochybnil doklady spolu s dalšími důkazy, bylo právě na žalobci, aby předložil důkazní prostředky na podporu svých tvrzení, nebo provedení takových důkazních prostředků navrhl. Protože tak žalobce neučinil, žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, tedy že žalobce neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění bylo fakticky uskutečněno tak, jak je deklarováno na daňovém dokladu. Tomuto postupu nelze s ohledem na skutečnost, že důkazní břemeno tížilo žalobce, nic vytknout.
31. Soud se po prostudování věci ztotožnil se správcem daně a žalovaným a je toho názoru, že žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil žádný důkaz, kterým by bez pochyb dokládal faktické přijetí zdanitelných plnění.
32. Na základě uvedeného soud považuje žalobní námítky týkající se porušení základních zásad, hrubého zásahu do jeho práv a porušení objektivního přístupu za nedůvodné. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že postup žalovaného byl nezákonný a vůči žalobci hrubě zasahující do jeho práv a oprávněných zájmů. Důkazní břemeno přešlo v daném případě ze správce daně na žalobce sdělením existence vážných a důvodných pochybností správce daně o souladu daňových dokladů se skutečností.
33. Soud zdůrazňuje, že správce daně nemá povinnost prokazovat, jak se ve skutečnosti odehrály účetní případy, o jejichž souladu s předloženými daňovými doklady má pochybnosti, tuto povinnost má výhradně daňový subjekt. Ze zákonné důkazní povinnosti daňového subjektu vyplývá, že tento by si měl ve svém zájmu zajistit takové důkazy, kterými je schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61). Volba důkazních prostředků, kterými daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je pouze na jeho úvaze a není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37), je na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání.
34. Soud si je vědom toho, že požadavky správců daně v tomto směru bývají dosti přísné a náročné na splnění, na druhou stranu nelze opomenout, že je to právě daňový subjekt, který v takovém případě žádá o plnění ze strany státu, pročez na něj lze jistě nároky klást. To se týká i případného požadavku na dokladování věci tak, aby jednotlivé daňové doklady svědčily o uskutečnění konkrétního zdanitelného plnění (zde doložení

dokumentace o odmontování a opětovném namontování předmětných oken); z hlediska doby, kdy tato zdanitelná plnění probíhala, byla již judikatura poměrně ustálena na relativně přísném důkazním standardu, proto nebylo možné vycházet z toho, že by daný požadavek správce daně byla nějak výrazně nestandardní či excesivní.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu